

A keresztyén magányossága

A.W. Tozer

A keresztyén magányossága az Istennel való járásának a következménye egy istentelen világban. Az Istennel való járása gyakran eltávolítja őt a világi módon gondolkodó „jó keresztyének” közösségétől is. Isten által vezérelt ösztöne hozzá hasonló emberek társaságáért kiált, akik képesek megérteni a magányosságát, és a Krisztustól átitatott szeretetéből származó törekvéseit. A baráti körében kevesen vannak, akikkel meg tudja osztani mély megtapasztalásait, ezért magányosan kell járnia az útját.

A prófétákban az emberek meg nem értéséből fakadóan egy kielégítetlen vágy keletkezik, aminek az lesz az eredménye, hogy sírva mondják el panaszait. A mi Urunk is sokat szenvedett emiatt.

Az a férfi vagy nő, aki mély és valóságos módon tapasztalja meg Isten jelenlétét az életében, nem fog sok embert találni, aki megérti őt. Néhány embert talál csak, akinek szívesen elmondja, hogy mik azok a gondolatok, amik állandóan foglalkoztatják őt. A zajos, vallási szakzsargonban folyó beszélgetésekből gyakran gondolataiba merülve kivonja magát. Azt mondják róla, hogy nehezen kezelhető és túl komoly. Kerülik a társaságát és ezért egy nagy szakadék keletkezik a sokaság és ő között.

’Elefántcsont palotán’ kívüli barátok után kutat, akiknek a ruháján meg tudja érezni a mirha, az aloe és a cassia illatát. Lehet, hogy talál néhányat, de egyáltalán nem biztos, mint ahogyan az idős Mária is, aki a szívében hordozta ezeket a dolgokat.

A nagy magányosság még inkább Istenhez vezet. Nem tud magához hasonló társaságot találni, ami arra ösztönzi őt, hogy még inkább Istenben találja meg azt, amit máshol nem találhatott meg.

Forrás: <http://www.revivalschool.com/>

Fordította: Abonyi Sándor